

סיכונאי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

בבא קמא דף כ"ג למסקנא

דף כ"ג ע"א

א. הכלב שנטל חררה והדליק את הגדיש, בעל הכלב חייב (ראה לעיל כב.). ובעל החררה, אם לא שימר את גחלתו, גם חייב. (לרבי יוחנן חצי נזק, וחצי השני ישלם בעל הכלב. ולריש לקיש ישלם בעל הגחלת לבדו על כל הגדיש). ואם שימר את גחלתו פטור, אבל בעל כלב חייב, כי סתם דלתות חתורות הן אצל כלב.

ב. אם הכלב אכל את החררה ברשות בעל החררה, צריך לשלם, ואין בעל כלב יכול לומר לבעל החררה מה עושה כבר שלך בפיו של כלב שלי, כי 'פי פרה' כחצר הניזק היא.

דף כ"ג ע"ב

א. המשסה את הכלב או את הנחש בחבירו, פטור, שאינו אלא גרמא. אבל בעל הכלב או הנחש חייב, ואפילו אם נשכו הנחש בתוך פיו (ולא הוציא את שיניו מבחון), ואין יכול לומר לו מה עושה ירך בפיו הכלב שלי, כי 'פי פרה' כחצר הניזק.

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

ב. הנוטל את הנחש בידו, והגיע פיו ליד חברו עד שנכנסה לתוכו, ונשכו ומת, לרבי יהודה המכיש חייב מיתה, והנחש פטור, כי הארס עומד בין שיניו והמכיש הרגו. ולחכמים הנחש בסקילה והמכיש פטור, כי הנחש מקיא את הארס מעצמו.

ג. שור ההורג את חברו ברשות בעליו, נהרג, כי טענת 'מה אתה עושה בתוך שלי' אינה מועילה לפטרו מיתה. אבל הבעלים פטורין מכופר.

ד. בהמות העומדות לשחיטה, ובעליהם משהים אותן עד יום השוק, והם מפסידים לאחרים אפילו ברשות הרבים, מתרין אותם שנים ושלשה פעמים, ואם אינו שומרם, מכריחים אותם להקדים ולשוחטם גם אם יום השוק עדיין לא הגיע.

Etrog

אומץ יקר!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il